tekst: Marja van Charante beeld: Gilles Boeuf

'Positief kijken naar oplossing van beperkingen'

Hans van Mourik verenigt professionele en persoonlijke betrokkenheid bij beenprothese-gebruikers. Hij is vice-voorzitter van de Landelijke Vereniging Van Geamputeerden (LVvG) én fysiotherapeut. Als beroepsmatig betrokkene streeft hij eenzelfde doel na als in zijn vereniging: samenwerken en daarnaast beperkingen op een goede manier oplossen.

Van Mourik is zelf beenprothesedrager. Hij vertelt hoe 'zijn' vereniging vanuit een werkgroep voor beenprothese-dragers steeds verder verbreed is: 'Mensen met een prothese aan de ledematen delen veel soorten problematiek en aandachtspunten met elkaar. Onze vereniging richt zich nu heel breed op geamputeerden, mensen die door een tumor een ledemaat of een deel ervan hebben verloren en mensen die vanaf de geboorte een arm, been of een deel ervan missen.'
De LVvG telt ongeveer 800 leden. 'Er zijn in Nederland veel meer mensen met een amputatie of een verkorting aan arm of been: ruim 30.000', stelt Van Mourik. Hij benadrukt dat de vereniging toch beslist geen duf imago uitstraalt: 'Je betrekt mensen door activiteiten op aantrekkelijke locaties te houden, zoals de Efteling. Of door een Bekende Nederlander uit te nodigen op je jaarvergadering. Gezellige en zelfs risicovolle activiteiten gaan we niet uit de weg. Een groep jonge leden gaat bijvoorbeeld wandklimmen en kanovaren.'

Verbreding

Van Mourik heeft uitgesproken ideeën over samenwerking en het omgaan met beperkingen: 'Zoals we onze vereniging hebben uitgebreid tot een brede club van prothesedragers, zo moeten er in de patiëntenbeweging meer dwarsverbanden ontstaan. Dus: blijf niet in je eigen torentje zitten, maar zoek eens naar overeenkomsten en coalitiemogelijkheden met anderen.' Van Mourik ziet hierin ook een rol voor de CG-Raad weggelegd: 'Veel mensen hebben te maken met meerdere ziekten: bijvoorbeeld diabetes en amputaties of reuma en slechtziendheid.

'Mensen beperken zich vaak tot het lidmaatschap van één vereniging. Het moest mogelijk zijn tegen gereduceerd tarief lid te worden van een tweede of zelfs een derde vereniging'

Patiëntenverenigingen zouden enorme winst boeken met leden uit deze groepen. Maar mensen beperken zich vaak tot het lidmaatschap van één vereniging. Het moest mogelijk zijn tegen gereduceerd tarief lid te worden van een tweede of zelfs derde vereniging. Daarmee vergroot je het draagvlak van veel verenigingen en de scope van veel mensen met meer dan één beperking. De CG-Raad kan hier een voortrekkers-rol in vervullen.'

Beroepskeuze

Ook zijn benadering van beperkingen is onorthodox. Als beenprothesegebruiker heeft hij zelf veel doorzettingsvermogen aan de dag moeten leggen om fysio-therapeut te worden. 'Eerst waren er bezwaren omdat ik in dat beroep teveel zou moeten staan. Later zei men dat ik misschien 'te dicht bij mijn patiënten' zou staan en te emotioneel betrokken zou zijn. Onzin natuurlijk. Het is wel een feit dat ik me niet kan verzekeren tegen arbeidsongeschiktheid. Je moet inderdaad veel lopen en staan in mijn

beroep en daarmee loop ik een te groot risico, zo vindt men. Maar ik heb zelf een oplossing gevonden door me te specialiseren in de behandeling van veel mensen met kaakproblemen. Die kun je zittend behandelen, net als de tandarts.' Van Mourik wil ook bruggen slaan tussen verschillende beroepsgroepen, die werken voor en met mensen met beperkingen: 'Een netwerk van revalidatieartsen, instrumentmakers en fysiotherapeuten kan door samenspraak beter werk leveren dan mogelijk is wanneer de beroepswerkers allemaal apart vanuit de eigen expertise actief blijven.'

ICF

Van Mourik pleit voor een grensoverschrijdende benadering door patiëntenorganisaties: 'Vaak klampen zij zich nog teveel vast aan klassieke diagnoses uit de medische hoek en blijven vastzitten in eigen kring. Daarom vind ik het pleidooi van de CG-Raad voor gebruik van de ICF zo goed. (ICF = classificatiemethode van de WHO, red.). Met de ICF doorbreek je de traditie van individuele pleidooien voor medicatie of voor vergoeding van dit of dat hulpmiddel. De benadering via de ICF gaat als volgt: welke beperking(en) heeft iemand? Hoe los je die beperking(en) dan op? Daarnaast kijk je volgens de ICF ook naar iemands persoonlijk welbevinden. Iemand die een hand mist en dik tevreden is met een haak als vervanging, kan met dit simpele hulpmiddel geholpen zijn. Maar volgens de ICF moet je naar een andere vervanging van die hand zoeken als iemand lijdt onder starende blikken of worstelt met verlegenheid als hij iemand de hand moet schudden.'

Wat er moet gebeuren in aanvulling op al het moois dat de ICF individuen met een beperking biedt, is het werk van de CG-Raad, zo redeneert Van Mourik. 'Wie eenmaal geholpen is met een rolstoel op maat moet ook overal aan mee kunnen doen en binnen kunnen komen. Het is de taak van de CG-Raad te werken aan dit collectieve belang. De CG-Raad moet meer zoeken naar dwarsverbanden en samenspraak met andere koepels. Ik zie al positieve ontwikkelingen in die richting. De CG-Raad presenteert zich meer en meer als een partij die positief in de wereld staat en wil werken aan oplossingen.'

Hans van Mourik: Niet apart vanuit eigen expertise actief blijven